

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1378/2022
02.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Зорана Хаџића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Матић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Александар Петковић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 18179/18 од 28.10.2020. године, у седници одржаној 02.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 18179/18 од 28.10.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 18179/18 од 28.10.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 23239/15 од 15.12.2017. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено у поднеску тужиоца од 30.03.2016. године у ставу један и два петитума поднеска, док је у преосталом делу, у ставу три петитума поднеска од 30.03.2016. године, преиначење тужбе тужиоца одбијено. Ставом другим изреке, одбијен је предлог тужиоца учињен у поднеску од 25.04.2017. године да се тужба прошири и на туженог ВВ. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца којим је тражено да се обавезе тужени да му исплати 176.026,23 динара, са законском затезном каматом од 01.06.2006. године до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца којим је тражено да се обавезе тужени да му исплати 15.000,00 динара, са законском затезном каматом од момента исплате адвокату Ненаду Петковићу. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 54.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 18179/18 од 28.10.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и првостепена пресуда је потврђена у ставу другом, трећем, четвртном и петом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Тужени је поднео одговор на ревизију. Трошкове састава одговора на ревизију и судске таксе на одговор на ревизију је тражио и определио.

Према члану 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом тужиоца не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе нити потребе новог тумачења права, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Осим тога, тужилац у ревизији није пружио доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова.

Из наведених разлога, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена, јер је тако прописано одредбом члана 479. став 6. истог закона.

Тужбу у овој правној ствари, тужилац је суду поднео 05.11.2015. године, а вредност предмета спора је 191.026,23 динара.

Побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности, јер вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, из чега следи да ревизија тужиоца није дозвољена, на основу члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

Захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију и судске таксе на одговор на ревизију одбијен је на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер састав одговора на ревизију није потребан трошак ради вођења ове парнице, па је одлучено као у ставу трећем изреке.

Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић